

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNNA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 8. JULIJA 1938.

ŠTEV. 43.

Zakaj je Avstrija podlegla rasizmu?

Velike nesreče, ki zadenejo katoličane, so večkrat opomin o neizpolnjeni katoliški dolžnosti ali pa tudi kazni za nedelavnost, zlasti pa za nepokorščino do navodil sv. očeta. To smo že večkrat ugotovili za španske katoličane, ki so se sredi viharjev, ki so pretresali ostalo Evropo, čutili tako brezskrbne, da se jim ni zdelo vredno kljub papeževim nujnim naročilom izvesti Katoliško akcijo. Zdi se, da je bilo podobno tudi s »katoliško« Avstrijo.

Francoz Vasile Cismare, profesor, je prav tik pred nemškim vpadom potoval po Avstriji in opazoval razmere, da bi presodil bodočnost te dežele. Dan pred zasedbo je napisal poročilo o svojih vtisih in opazovanjih in ga poslal francoskemu katoliškemu dnevniku. V tem poročilu, ki je bilo spisano tedaj, ko je bila usoda Avstrije še popolnoma negotova, je nekaj zelo zgovornih ugotovitev.

Vsa bodočnost Avstrije, tako izvaja prof. Cismare, je odvisna od tega, koliko je Avstrija v resnici katoliška. »Čim slabotnejša bo katoliška vera, tem več upanja bodo imeli nacisti in obratno.« Zato je bilo zanj vse vprašanje v tem, kaj katoličani delajo in kakšni so. Od političnih strank samih na sebi namreč malo zavisi, ker so od danes do jutri; moči pa imajo toliko, kolikor je dobe iz svetovnega nazora; če je svetovni nazor naroda v resnici krščanski, bo krščanska tudi njegova bodočnost.

Katoliška Avstrija — premalo katoliška!

Ko si je prof. Cismare ogledal avstrijske katoličane in ocenjeval avstrijsko katoliško življenje, je najprej ugotovil, da mora ločiti med mesti in deželo. Med obema je silna razlika, da, naravnost prepada. »Mestno prebivalstvo (v Avstriji je skoraj polovica vseh prebivalcev v mestih! op. ur.) razen nekaj hvalevrednih izjem ni katoliško. Je naravnost brezversko.« Na zunaj seveda še bleste ostanki nekdanje Avstrije, ki je hotela biti in se kazati katoliško, a srca so prazna. Koliko so ljudje tudi notranje katoliški, najbolj kaže družinsko življenje. Prof. Cismare je sešel pse in otroke dvanajstih po veroizpovedi katoliških mestnih družin, ki živijo v sijajnih razmerah, in je naštel skupno 3 otroke in 16 psov.

Po deželi pa je popolnoma drugače. Avstrijski kmet je na splošno globoko katoliški, kmečke družine so zdrave in močne. Toda vse industrijske in polindustrijske naselbine so istega duha kot mesta.

Sabotiranje Katoliške akcije — grozeče znamenje

Prof. Cismare se je nato vprašal, kako je v Avstriji s Katoliško akcijo. Ugotovil je, da Katoliške akcije ni. Začuden je prosil pojasnil. O tem takole piše:

»Prosil sem za pojasnila. Ta in oni duhovnik mojega vprašanja sploh ni razumel in je mislil, da govorim o bogve kakšni novosti, med tem ko sem jaz prosil za podatke o Katoliški akciji, ki jo papež hoče. Drugi, ki so bili bolj na tekočem, so mi razlagali, da so bile dosedanje okoliščine tako neugodne, da so ovirale njen razvoj. Na Dunaju pa da je Katoliška akcija že dobro organizirana... Jaz to sicer verjamem, verjamem pa tudi, da je to premalo.

Ta pomanjkljivost razloži mnogo stvari, zelo mnogo stvari v današnjem avstrijskem narodu in duhovščini.

Da bi dvignili avstrijsko mestno prebivalstvo iz njegove pokvarjenosti in omrtvelosti, bi bilo treba mogočne, dobro organizirane Katoliške akcije, polne življenja in izkušenj. Toda, kaj boste s Katoliško akcijo, ki je »možna«? In to je že drugi element, ki kaže, da se bo vprašanje, katerega obravnavamo (namreč, kaj bo z Avstrijo, op. ur.), odločilo negativno. Bridko je to ugotoviti, a je resnica. Kar smo pisali, je nekoliko brezobzirno, a je vendar resnica.

Kdo nosi odgovornost za to stanje?«

Slaba znamenja pri nas

Avstrijo je že doletela usoda, ki jo je napovedal prof. Cismare.

Izvajanja bistroumnega Francoza bi mogla dati misliti tudi slovenskim katoličanom: tudi bodočnost slovenskega naroda je odvisna od njegovega katoliškega prepričanja in življenja. Zmote in ideologije, ki nam groze bodisi z naših meja, bodisi da vstajajo med narodom samim, morejo prinesiti nesrečo tudi slovenskemu narodu, če jih ne bo premagala moč katoliške ideje.

Kakor bomo slovensko K. A. sprejeli, takšna bo bodočnost slovenstva. Dovolj in preveč so Katoliško akcijo pri nas sabotirali. Naj prestane popolnoma to nemodro početje! Hispania docet! Austria docet!

Slovensko inteligenco more dvigniti iz njene omrtvelosti le mogočna in dobro organizirana Katoliška akcija.

PO VELIKIH DNEVIH MLADINE

Razšli smo se z največjega tabora v slovenski zgodovini na svoje počitniške domove, spomin na te velike dni pa nas ni zapustil. Ko ne gledamo več pred sabo nepreglednih vrst slovenskih fantov, ko nismo več sredi bučanja na stadionu, se naše misli tem bolj obračajo k idejam tega mednarodnega katoliškega mladinskega tabora.

MEDNARODNA KATOLIŠKA SKUPNOST

Mladinski tabor v Ljubljani je bil najprej manifestacija mednarodne katoliške skupnosti. Prišli so na tabor naši katoliški bratje iz Češke, iz Francije in Poljske. Nikdar se nismo še videli, komaj za silo smo poznali njih rodni jezik, prišli so k nam v drugačnih krojih in s svojimi navadami, toda skupna ljubezen do tistih katoliških načel sta nam jih naredila ljube in domače kot rodne brate. Ideje vežejo ljudi med seboj še močneje kot kri...

Na glavni taborni dan je valovala dopoldne po stadionu okrog oltarja deset in desetisočglava množica kot ena katoliška družina. In kar je najlepšega mogla storiti ta pisana družina, je storila: poslala je pozdrav svojemu skupnemu sivolasemu očetu v Rim. Mednarodna katoliška družina...

Naj bi bila ta manifestacija mednarodne katoliške skupnosti, ki gradi mir in kliče blagoslov na človeštvo, protiutež proti zablodam poganškega nacionalizma, ki seje sovraštvo in preliva kri. S tistimi katoliškimi brati, ki jih je prav to poganstvo uklenilo, da niso smeli priti na katoliški tabor, pač čutimo tem večjo povezanost. Oni so v mednarodni katoliški skupnosti na prvem in častnem mestu, zaradi najhujših bojov in največjega trpljenja za svoje katoliško prepričanje.

Po teh tabornih dneh vsi še globlje čutimo, v kako veliki katoliški fronti stojimo in kakšna širokogrudna in ljubezni polna katoliška skupnost vlada med katoliškimi brati.

GLOBOKA NOTRANJOST

Prvi nastop mladine ni bil obhod po ljubljanskih ulicah. Ob petih zjutraj so se napolnile velike ljubljanske cerkve: katoliška mladina je šla k sv. obhajilu. Samo v nekaj cerkvah je

bilo razdeljenih to jutro blizu 7000 obhajil. Moderna katoliška mladina se zaveda, da bi bila nesmiselna vsaka zunanja parada za katoliška načela, če teh načel ne bi tudi živela. Živi, kar izpoveduješ! To je danes nesporno priznано geslo katoliškega gibanja. Kdor bi rad med našimi tisoči samo paradiral, živel pa po svoje, ta ni za nas!

Božji kruh, ki je šel tisto jutro od ust do ust, med Slovenci in Čehi, Francozi in Poljaki, spada tako nujno v naš program, da bi brez njega izpadli iz vrst svetovne katoliške mladine.

Ali ni pomenljivo, da se je začel glavni taborni dan na stadionu s sv. mašo, okrog oltarja pa so stale na vročem soncu nepregledne množice? Naša mladina dobro čuti, kaj se pravi biti resnična katoliška mladina.

Mednarodni tabor je tako živo izražal osnovno idejo katoliškega gibanja: Živi, kar izpoveduješ, da verjemo, da gre tudi slovenska mladina na tisto pot, po kateri hodi svetovno gibanje katoliške mladine.

ORGANIZACIJA IN DISCIPLINA

Nemogoče si je misliti te velike, na zunaj tako sijajne in obenem notranje tako globoko zasidrane prireditve brez organizacije in discipline. Odkod so se zbrali ti tisoči in tisoči slovenskih fantov in deklet, ki so nepretrgoma korakali skoro dve uri mimo nas? Odkod enotno valujoče polje telovadcev, odkod poln stadion in polne ulice gledalcev, odkod polne cerkve in obhajilne mize? Kako, da je množica desetih tisočev tako nepretrgano in urejeno vrela po ljubljanskih ulicah? To je bil triumf slovenske organizacije in discipline.

Kako nesrečno delo so torej pri nas opravljale tiste zapeljane male skupine, ki so imele za svojo življenjsko nalogo uničevanje organizacije same na sebi in zaničevanje discipline iz principa. Naša organizacija ne vodi v »plitvo zunanost«, ampak v prave globine in nefrazarsko notranjost, v cerkev in k zakramentom!

Mednarodni tabor je za nami, a njegove ideje, zavest katoliške mednarodne skupnosti, načelo: Živi, kar izpoveduješ in pravi pojem o katoliškem organizatorskem delu, naj ostanejo vedno z nami!

Komunistične spletke v Kolumbiji

Komunisti v Kolumbiji so dobili od komunistične stranke v Moskvi nova navodila, kako naj se v bodoče polaščajo oblasti v tej državi. Kolumbijski list »El Pueblo« objavljaja pismo, v katerem generalni tajnik stranke čestita svojim sodelavcem k uspešnemu pronicanju v sedanjo liberalno vladno stranko.

Tovariši se nikakor ne smejo javno priznavati h komunizmu, pač pa morajo štrajke in krajevne upore izrabljati za to, da netijo sovraštvo proti meščanski vladi.

Proti temu rovarstvu so katoličani nedavno sklicali v Mendelinu pod predsedstvom apostolskega nuncija veliko manifestacijsko zbo-

rovanje proti 3. nacionalnemu komunističnemu kongresu v glavnem mestu Bogotá. Med drugim so sklenili, da začno s poučnimi tečaji za krajevne voditelje in sodelavce pri Katoliški akciji, da tudi v oddaljenih delih dežele učinkovito organizirajo obrambo proti komunistični nevarnosti.

Tom Playfair

PRVO POGLAVJE

Tu bi človek podvomil o vrednosti našega junaka.

»Tom!«

Nič odgovora.

»Tom, ali slišiš? Takoj vstani, gospod! Vsi so že pri zajtrku.«

Te slovesne besede je izgovarjala gospodična Meadow, teta po materi našega junaka. Pomolila je glavo v sobo ter čakala. Imela je pač pravico, da si oddahne, uboga dama! Preleteti tri nadstropja!... in potem, treba je pač čakati na odgovor. Le stenska ura je s svojim enakomernim tiktakanjem motila tihoto.

Zdaj je gospodična Meadow povzela z višjim glasom:

»Tom, ali si gluhi?«

Zaznala je slaboten šum, kakor če kdo vleče kak predmet po platinu.

»Zdaj, ko si se zbudil, gospod, takoj iz postelje! In hitro v obednico!«

»Takoj pridem!« je stokalo nekaj med zdehanjem, ki se je dušilo nekeje za odejami.

»Kaj naj storim?« je vzdihnila nesrečna teta. »Ta otrok se norčuje iz mene.«

»Kaj pa je, Jana?« vpraša gospod Playfair, ki je takrat prišel iz sobe.

»Ne morem spraviti iz postelje tega nesrečnega fanta. Ah, ta Jurček! Od dne do dne je hujši. Zadnjih sedem dni se je devetkrat potepal po hosti.«

»Bom že jaz uredil to stvar,« odvrne gospod Playfair.

Komaj je naredil gospod Playfair korak proti Tomovi sobi, že se odpro vrata za širino roke in skozi odprtino pokuka izpod gozda razkuštranih las zaskrbljeni obraz dekca.

»Papa, brž se bom oblekel. Teta, saj sem vas slišal, takoj bom dol.«

Resnica je seveda ta, da je bil Tom trdno odločen, podaljšati prijeto družbo s podzglavnikom, če ne bi spoznal očetovega glasu. Mali navihanec je sodil, da ne bi bilo modro izzvati še večje maščevanje. Odtod tako hiter odziv.

»Če v dveh minutah ne sediš za mizo, boš imel opravka z mano!« Po tem dobrohotnem jutranjem pozdravu je gospod Playfair odšel s teto Meadow v obednico.

Čez eno minuto in pol je dirkal iz spalnice mladec desetih let, zagorele kože, čokat, kipeč od zdravja. Krmežljave oči in skuštrani lasje so pričali o naglici, s katero je naredil svojo jutranjo toaletto. Levi čevlji je bil zavezan samo do polovice. Noge so tičale v dolgih, rdečih nogavicah. Kratke, skoraj pre-

tesne hlače so dopolnjevale njegovo nošo. Skratka: posrečen dečko, z izrazitimi, ljubeznivimi, a ne nežnimi potezami. Pravi sin svobodne Amerike.

Tom je preskakoval kar po štiri stopnice, in v trenutku je bil pred zbrano družino. Pustil je mačka pri miru, čeprav je navadno precej svojega časa uporabil za to, da mu je nagajal. — se usedel na svoje mesto ter se z vso vnemo lotil zajtrka.

Ojoj! V ozračju se je zbirala nevihta.

Razen gospoda Playfairja in tete Meadow je sedel pri mizi mlad mož, brat gospodične Meadow, največji sitnej in za našega junaka pravi mojster skaza. Karl Meadow ni bil slab fant, imel pa je zelo bogato zalogo napak in nedostatkov. Na primer, svoje veselje je imel v tem, da je Toma zbadal in ga spravil iz ravnotežja. Gospod Meadow ni odnesel vedno zmage. In ti uspehi, mešani s porazi, so vnašali ostrino v bitko, ki je zato kmalu nehala biti zanimiva. Čudno, gospod Playfair je v teh bojih ostajal nevtralen; vmešal se je le takrat, kadar je grozilo, da bitka postane tragična. Gospod Meadow je čakal Tomovega prihoda z očitno nepotrpežljivostjo.

»Ah, vendarle enkrat!« pravi pogrogljivo.

Tom je ves zamaknjen v svoje delo, zdi se, kakor da ne vidi nasprotnikove zastave.

»Poslušaj, fant: nisi li bil snoči v moji sobi?«

»Kako je sploh mogoče priti v sobo, ki je zmeraj zaprta z dvojnimi vrati!« vzklikne Tom z nedolžno ogorčenostjo.

»To me malo zanima. Si bil ali nisi bil?«

»Teta, malo sladkorja prosim!«

»Odgovori torej!« sili neodjenljivo stric; »da ali ne?«

»Če bi vi ostali doma in ne hodili celo noč okrog, bi vam ne bilo treba stavljati takih vprašanj.«

V tem je vstopila kuharica in prinesla na krožniku jabolčni cvrtnjak, največja sladkost našega Toma.

»Sijajno!« je zaklical. Oči so mu kar žarele.

Na obrazu gospoda Meadowa pa je zaigral zmagoslaven smeh; vzame krožnik, ponudi cvrtnjak vsaku, nato sestri, in kar je ostalo, siplje v svoj krožnik.

Tom je bil iz sebe.

»Oh, kako duhovito! Človek res ne ve, kako da se tistim litrom vašega barvila ne posreči, da bi popravili rdečo barvo vaših brk.«

Gospod Playfair se nasmehne, teta je udarila v glasen smeh, Karl Meadow pa poblede.

»Odkod pa veš, da si jaz brke barvam? V moji sobi? Torej ti si bil v sobi.«

Zdaj je poblede Tom: ujel se je. »Kako si torej prišel v sobo?« je silil dalje stric, ponosen na svojo zmago.

»Z žico... z vitrihom...« je z nizkim glasom jecljal Tom.

»Točno, tudi jaz sem si tako predstavljal. In kdo je pokvaril prejšnji teden ključavnico v sadovnjaku? Tudi ti?«

Tu je gospod Playfair strogo pogledal Toma.

»Tudi!« se je skušal ta nasmehniti. »Ali naj bodo jabolka prav takrat zaklenjena, kadar so zrela? Saj človek nima več ničesar, s čimer bi se preživljal.«

»Tom!« Kakor električni udarec je stresel Toma trd očetov glas. »Hočeš torej postati tat?«

Tom je blede bolj in bolj; čutil je, kako mu leze po mišicah nekaj mrzlega. Vilice so mu padle iz rok in obupan je povsobil glavo.

»To je pa že od sile!« je nadaljeval gospod Playfair. »Sram me je reči, a tvoje vedenje je vedenje cestnega pobalnika.«

Očetovim besedam je sledilo silovito zadrževano ihtenje.

»Le jokaj, gospod, saj imaš dovolj razlogov za to.«

»Ho... ho... hotel sem se i... i... grati!« je stokal Tom.

»Oh, tvoje igre so pa res neskončno duhovite!« je sarkastično pripomnil stric Meadow, ki je bil ves srečen, da je mogel vrniti Tomu milo za drago.

Ta pripomba je čašo bridkosti zvrhala. Tom je požrl vzdih, zamrmral, da ni več lačen, odšel iz obednice ter se usedel v vežo. V samoti najde človek tolažbo svoji žalosti. Očetove besede so strahotno zvenele v Tomovih ušesih. Vzdih za vzdihom se mu je trgalo iz prsi in dokazoval, da se fant zaveda velikosti svoje krivde.

Gospod Meadow je prišel tedaj iz obednice; treba je že namreč bilo iti v urad. Ko ga Tom opazi, se mu razpali vsa jeza.

»Hinavec, to mi boste poplačali!« zagodrnja in pokaže Meadowu svojo majhno pest. »Še danes grem h gospodični Larkins! Da, še danes grem in ji povem, da ste hinavec, surovina, hudobnež; povedal ji bom, da so vaši brki rdeči kot paradižnik, vse ji bom povedal, prav vse.«

Gospod Meadow je vzkipel.

»Baraba, če poveš tej gospodični samo eno tvojih zgodb, jih bom tudi jaz nekaj povedal.«

»Hinavec! Hinavec! Hinavec!«

»Kaj? To praviš svojemu stricu?« vpraša gospod Playfair, ki je odprl vrata obednice in slišal zadnje besede. Takoj v svojo sobo, gospodič, in da se mi pred večerom ne pokažeš ven! Jana, ob desetih mi ga pripelješ!«

(Dalje prih.)

Katoličani v razmerju do literature

O tej tvarini je govoril p. Lorson na katoliško-literarnem tečaju v Strassburgu.

Resnično dovršena lepota samo v krščanstvu

Katoličan mora videti v slovstvenem ustvarjanju pozitivno nalogo in se mora udeleževati slovstvenega življenja. Kajti slovstvo naj bo izraz lepega s pomočjo jezika, kristjan pa je ljubitelj lepega, ker kristjanu je lepo izraz božjega bitja. Resnično dovršena lepota, lepota v pravem pomenu besede, ne more nastati izven krščanske vere, ker sta lepota in resnica med seboj notranje povezani, obe sta samo obliki, pod katerima se javlja Popolnost. V Bogu sta resnica in lepota absolutno združeni. Brez pravega božjega spoznanja umetnik ne more oblikovati prave lepote. Ker si lepota in resnica ne moreta nasprotovati, je za krščanskega umetnika in pesnika ozir na moralne zakone ne samo npravna, ampak tudi estetična zapoved. Kar je proti lepoti, je tudi proti morali in kar nasprotuje npravnosti, žali tudi globlje zakone lepote.

Katoličan bodi strog kritik!

Zato in ne zaradi pretirane nežnočnosti ali malenkostnosti polaga katoliška slovstvena kritika toliko važnost na presojo npravne vsebine pisateljskih proizvodov. Zaradi svojega visokega umetnostnega pojmovanja mora biti katoličan posebno strog umetnostni in literarni kritik: če je namen umetnosti ta, da podaja ljudem nekaj od božjega Bitja, potem so za tak cilj gotovo primerna le najboljše dela.

Velik napredek katoliškega slovstva

V zadnjih desetletjih so katoličani tudi v tem oziru priznanja vredno napredovali. Seveda pa jim tega nasprotna kritika ni vedno primerno priznala. Čudno je to, da se ravno v čisto katoliških deželah ka-

toliška slovstvena proizvodnja ne odlikuje, ampak je ponekod celo brezpomembna. To velja n. pr. za Poljsko in Madžarsko (z izjemo lirike). Tudi Italija je precej revna s katoliškimi pisatelji, ki bi res kaj pomenili. Nasprotno pa so dežele, ki niso pretežno katoliške, doživele v obeh zadnjih desetletjih nov razcvet katoliškega slovstvenega ustvarjanja. Tako šteje Anglija celo vrsto katoliških pisateljev, od katerih so najbolj znana imena umrlega

konvertita Chestertona, Belloc, Dawsona in konvertitke Sheile Kaye Smith. V skoraj popolnoma protestantskih deželah skandinavskega polotoka delujeta Sigrid Undset, mogoče največja sodobna romanopiska, in Jørgensen. Nemčija se ponaša s katoliškimi pisatelji, kakor so Enrica v. Handel-Mazzetti, Weissmantel, Peter Dörfler, Gertrud von le Fort, Max Mell, Waggerl itd.

Obnovitve katoliškega slovstvenega ustvarjanja v Franciji, ki je dosegla tako sijajne uspehe, se je dotaknil predavatelj le z nekaj besedami.

SKOZI RDEČE MORJE KOMUNIZMA

Bilo je v prvih letih žosistične organizacije v Franciji. Žosizem se je širil po deželi in povsod zanetil veliko navdušenje. Žosistična zborovanja so že pritegnila maso mladih delavcev.

Na nekem takem zborovanju je po poročilu o žosističnem programu in nastopih prosil za besedo mlad komunist:

»Tovariši«, je dejal, »žosistični borec je dobro govoril in jaz sem prav tako ploskal njegovim izvajanjem o programu in nastopih kakor vi. Vendar je vse to le obliž na lesono nogo. Eno samo sredstvo je, ki more rešiti delavsko mladino in delavski razred: to je diktatura in nasilna revolucija, uničenje vseh kapitalistov, ki tlačijo delavce. Tovariši žosisti, kaj ste pozabili zgodbe svetega Pisma in vas moram jaz nanje spominjati? Ko je bil judovski narod v pregnanstvu, kamor so ga bili odpeljali v sužnost Egipčani, je moral Bog udariti s šibami egipčanski narod, da je rešil Jude; zadnja šiba, ki je rešila judovski narod, je bilo rdeče morje, ki je zagrnilo v svojih krvavih valovih zatirance izvoljenega naroda. Tovariši, komunistična mladina in komunistična stranka bosta rdeče morje, ki bo požrlo kapitaliste in rešilo delavski razred!«

V tesnobnem ozračju, ki je tedaj nastalo, se je vedrega obraza prikazal na odru žosistični borec:

»Tovariši«, je dejal, »tovariši komunist je hotel igrati preroka. Bog daj, da bi se njegovo žalostno prerokovanje nikoli ne uresničilo. Če pa bi se imelo uresničiti, če bi pretil nov krvavi potop, da bi uničil kulturo, tedaj bo Bog še posebno rešil svoje ljudstvo.«

In obrnil se je k mlademu komunistu in rekel:

»Tovariši, ti praviš, da hoče biti komunistična mladina rdeče morje, jaz pa pravim, da je tedaj žosizem

izvoljeno ljudstvo. Toda Judovskemu narodu je stal na čelu samo prerok Mojzes, ki je s svojo popotno palico zapovedal valovom rdečega morja, in morje je moralo ubogati in judovskemu ljudstvu odpreti varno pot v domovino svobode in mira. On pa, ki mu sledimo mi žosisti, pa ni samo prerok, on, ki mu mi sledimo, je sam božji Sin. Gospodar vetrov in morja. In on nas bo s svojim odrešilnim križem rešil vseh krvavih valov suženjstva in pogina.

Žosizem je danes še le majhna karavana, jutri pa bo veliko ljudstvo, bo izvoljeno ljudstvo. In mi bomo kljub vsem revolucijam in vsem preganjanjem in skozi vse valove rdečega morja pod vodstvom Kristusa Delavca privedli delavski razred v domovino resnične pravice in resnične ljubezni.«

PREGANJANJE VERE IN PETROLEJ

Baltimorski nadškof msgr. M. J. Curley je javno ožigosal očitno protislovje v ameriški politiki nasproti Mehiki:

»Ko so v Mehiki morili duhovnike in uničevali vse cerkvene ustanove, ni ameriška vlada storiila ničesar, da to prepreči, da, naravnost branila se je protestirati proti preganjanju vere. Toda ko so bile razlaščene ameriške petrolejske družbe, je takoj protetirala in na mehiški udarec odgovorila s tem, da je takoj ustavila nakupovanje mehiškega srebra.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (A. Trontelj).